

မင်းသိင်္ခ

ပထမနှိပ်နှိပ်

စာသိဒ္ဓိကျင့်စဉ်ကျမ်းကြီး

(အဝဇ္ဇာအောင်မြင်မှုလမ်းစာကျမ်း)

တောက်.....!

ငါတည်းတစ်ယောက်

ချမ်းသာရောက်ဖို့

ခုလောက်ကြိုးကုတ်

အားမထုတ်ဘူး။

အာဂယောက်ျား

ရှေ့လူများ တို့

ကြိုးစားအားထုတ်

ဝိဇ္ဇာလုပ်ပြီး ဒုက္ခသည် ပေါင်း

ကူညီကြောင်းကို

စာဟောင်းဆိုသည်

ငါ့ကိုလေများ စိန်ခေါ်သလား.....။

သဗ္ဗေသတ္တာ
ကမ္မဿကာ

သိဒ္ဓိနှိုးပါ

ခရစ်တော်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရေးထိုးတဲ့ ၁၉၉၉ ခု၊ ဧပြီလ ၃

ရက်နေ့၊ ဧပြီလဟာ ထူးခြားတဲ့ လပါပဲ။ မြန်မာလူမျိုးတွေအဖို့ သင်္ကြန်ပွဲ
တော်ကြီးနဲ့ ကြိုကြိုက်နေပါတယ်။ ဥရောပတိုက် မှာ တော့ ဧပရယ်လ
ဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာ ဧပရယ်ဖူးလို့ ခေါ်တဲ့ ဧပြီအရူးလုပ်တဲ့ လပါပဲ။ သစ်
ကိုင်းတွေ ကနေ သစ်ရွက်တွေကြွပြီးတော့ ကိုင်းခြောက်ခြောက်မည်း
မည်းတွေဘဝကို ဧပရယ်လမှာ တွေ့ရ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ပဲ
မေလထဲကိုဝင်ပြီးတော့ မိုးရိပ်ညိုညို မိုးသားမည်းမည်းတွေက ဤက
မ္ဘာမြေကို မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ လက်ဆောင်ပေးပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
ခမ်းခြောက်နေတဲ့ အိုင်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ မြစ်တွေ ရေတဖွေးဖွေးနဲ့ သ
ဘာဝတရားကြီးက လှပတင့်တယ်အောင် ဖန်ဆင်းလုပ်ဆောင်တော့မ
ယ့် အချိန်ကာလရဲ့ အကူးအချိန်ပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ အခုပြောမယ့်စကား
ဟာ အပြင်အများ ပရိသတ်ကို ပြောမယ့်စကားမဟုတ်ပါဘူး။

ကျုပ်ရဲ့ တပည့်အပေါင်းကို သိဒ္ဓိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကား ပြောချင်လို့
စီစဉ်ရတာပါပဲ။ သိဒ္ဓိ လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဘယ်လိုနားလည်သလဲလို့ ဆို
ရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ထံကနေ တောင်းယူရမယ် လို့ နားလည်ကြတ
ယ်။ သိဒ္ဓိဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အတူ နောက်က တောင်း.....ဆိုတာပါတယ်။

ဥပမာဆိုပါတော့ အိန္ဒိယပြည်က ဆိုင်းဘာဘာလို သိဒ္ဓိပေါက်ပြီး
သား ပုဂ္ဂိုလ်ဆီကနေပြီး တော့ တောင်းရမယ်ထင်မှတ်ပြီး ဆိုင်းဘာဘာ
ပုံတွေ၊ ပြာတွေ၊ ခေါင်းရင်းမှာ ထားပြီး ဘာဘာကြီး ပေးပါဆိုပြီး
တောင်းတယ်။ အဲ.....အဘဘိုးမင်းခေါင်ဆီက တောင်းရမယ်။ ဘိုးဘိုး
အောင်ဆီက တောင်းရမယ်။ ယက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ဆီက
တောင်းရမယ်။ ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆီက တောင်းရမယ် စသ
ည် ဖြင့် သိဒ္ဓိလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တောင်း တောင်း တောင်း တောင်းဆို
တာ တွေပါနေတယ်။

အခုပြောမယ့်စကားမှာ တောင်းတာ တစ်ခုမှ မပါပါဘူး။ အခု ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့် စမ်းပါ။ အဲဒီ ဆိုင်းဘာသာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဘဘိုးမင်း ခေါင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘိုးဘိုးအောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယက်ကန်းစင်တောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ မှာ သိဒ္ဓိတွေ။ မဟိဒ္ဓိတွေ ရှိ တယ်ဆိုပါစို့.....။ သူတို့ ဘယ်သူ့ဆီက တောင်းထားတာလဲလို့ ပြန်ပြီးစဉ်းစားရင် တောင်းထား တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို င်လုပ်ထားတာတွေပါ။ သူတို့ လည်း ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတာ၊ ကိုယ့်အ လှည့်ကျမှ သူတို့ ဆီကို တောင်းရမယ်ဆိုတာ သဘာဝကျပါ့မလား။ မဖြ စနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ တော့ သိဒ္ဓိဆိုတဲ့ အရာဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက နေ တောင်းယူရမယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးသော ပုဂ္ဂိုလ် ထူးဆီကနေ တောင်း ယူရမယ့်ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်၊ ကို ယ်တိုင် ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုဆိုတာ နားလည်ပါ။ အဲဒီတော့ သိဒ္ဓိ ရရာ ရကြောင်းနည်းလမ်းတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲလို့ တပည့်အပေါင်းသိချ င်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီနေရာကနေ ရှင်းပြမှာ ပါ။

သိဒ္ဓိဆိုတဲ့ အရာဟာ ကိုယ်တိုင်လုပ်ယူရမယ်။ ဘယ်နားမှာ လုပ်ယူရ မလဲ၊ သိဒ္ဓိအလုပ်က ဘာအလုပ်လဲ၊ ရုပ်အလုပ်လား၊ စိတ်အလုပ်လားလို့ မေးရင် စိတ်အလုပ်လို့ နားလည်ကြမှာ ပါပဲ။ ကဲ.....စိတ်လို့ ဆိုလိုက် တာနဲ့ ကိုယ်ရဲ့ ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိ အသာလေးမျက်စိမှတ်ပြီး ကြည့် လိုက်စမ်းပါ။ စိတ်ဆိုတာ ဘယ်နားရှိလဲ ရှာလို့ မရပါဘူး။ လုံးဝရှာလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သဘောနဲ့ သာ သိနိုင်တာပါ။ သိတယ်ဆို တဲ့ သဘောလေးကိုပဲ စိတ်လို့ ပြောတာ။ အဲဒီတော့ ထင်ရှားသလားဆို တော့ စိတ်ဟာ ထင်ရှားတဲ့ အရာ မဟုတ်ပြန်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ရမှာ လား စိတ်နဲ့ လုပ်ရမယ်၊ စိတ်ဆိုတာလည်း သိတဲ့ သဘောလေးပဲ ဆိုတော့ ခက်နေတာပေါ့။ အဲဒီတော့ သိဒ္ဓိဓာတ်ရဲ့

တည်နေရာကို ပြောတဲ့ အခါမှာ အဲဒီစိတ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးမပါရင် မရဘူး။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုရှာမလဲ.....။

ပထမဦးဆုံးသိရမှာ က အာရုံ.....။ အာရုံဆိုတာ မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့ အမြင်အာရုံ၊ နားနဲ့ ကြားတဲ့ အကြားအာရုံ၊ နှာခေါင်းနဲ့ နံသိတဲ့ အာရုံ၊ လျှာနဲ့ အရသာခံတဲ့ အာရုံ၊ အသွေးအသား အထိ အတွေ့နဲ့ သာ သိရတဲ့ အာရုံ၊ စိတ်နဲ့ သာကြံဆပြီး သိရတဲ့ အာရုံ၊ စိတ်အာရုံ ခြောက်ခုရှိတယ်။ ဒါ ဘာသာရေးစာပေကျမ်းဂန်တွေမှာ လည်း ပဲ ဒီအာရုံခြောက်ပါးကို မကြာခဏ တွေ့မှာ ပါ။ ဘာသာရေး နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားပြောတဲ့ အခါမှာ လည်း ဒီအာရုံခြောက်ပါးဟာ မကြာခဏ ကြားနေရတာဆိုတော့ ရင်းနှီးနေမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုပြောမယ့် အကြောင်းအရာက ဘာသာရေးအကြောင်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ လောကီစိတ်ပညာအကြောင်းသက်သက်ပါ။

အဲဒီတော့ အဲဒီအာရုံဟာ မျက်စိနဲ့ မြင်တဲ့ အရာတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမြင်ချင်းမတူဘူး။ တစ်ယောက်က ဒီအရာကိုနှစ်သက်တယ်။ တစ်ယောက်က ဒီအရာကို မနှစ်သက်ဘူး။ နားနဲ့ ကြားတဲ့ အသံတစ်ခုကိုလည်း တစ်ယောက်က နှစ်သက်တယ်။ တစ်ယောက်က မနှစ်သက်ဘူး။ တစ်ခါ နှာခေါင်းနဲ့ သိတဲ့ အနံ့ကိုလည်း ပဲ ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး၊ နှစ်သက်တယ်၊ မနှစ်သက်ဘူး.....ဒီလိုပဲ တစ်စုံဖြစ်နေမှာ ပေါ့။ ဥပမာ ဒူးရင်းသီးဆိုရင် တချို့က ဒီအနံ့ကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ တချို့က ဒီအနံ့ ကို ခံလို့ ကိုမရဘူး။ အနံ့ကတော့ တစ်မျိုးတည်းပဲ။

အဲဒီမှာ အာရုံပြီးတာနဲ့ ဆက်ပြီးလာတာ ကြိုက်၊ မကြိုက်။ အဲဒီကြိုက်မကြိုက်ဆိုတဲ့ စကားကို တခြားစကားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ခံစားမှုပဲ။ ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှု၊ မကြိုက်ဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူး

ဆိုတဲ့ ခံစားမှု။ အဲဒီခံစားမှုကို ပါဠိစာလုံးတစ်လုံး သုံးထားတယ်။ ဝေဒနာ တဲ့။ အဲဒီတော့ ဝေဒနာရယ်လို့ ဖြစ်လာရင်တော့ ထင်ရှားလာတယ်။ အဲဒီဝေဒနာဆိုတာကို အခြားစကားလုံးနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် သူဟာ စိတ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ခုပဲ။ စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုပဲ။ အဲဒီတော့ သိဒ္ဓိဓာတ်တည်တာ ဘယ်နားမှာ တည်လဲဆိုရင် အဲဒီဝေဒနာမှာ တည်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဝေဒနာနားမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာ ပဲ။ အဲဒီဝေဒနာမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ရ မှာ လဲတဲ့ ။

အမူအရာသုံးမျိုး.....။ စိတ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ၊ ကိုယ်အမူအရာပဲ။ ကာယကံ၊ ပစိကံ၊ မနောကံရယ်လို့ ကြားဖူးပြီးသားပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီမှာ တော့ အတည့်ပြောမယ်ဆိုရင် စိတ် အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ၊ ကိုယ်အမူအရာ၊ စိတ်နဲ့ ကြံဆတယ်၊ နှုတ်အမူအရာဆိုတာ စကားပဲ ။ ကိုယ် အမူအရာဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်လှုပ်ရှားတာပဲ။ ကိုယ်ကာယကြီးပါ ပါပြီး လှုပ်ရှားတာပဲ။

အဲဒီတော့ ခုနတုန်းက ဝေဒနာဆိုတဲ့ နေရာလေးနားမှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အလုပ် လုပ်ရမယ်။ အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမူအရာသုံးပါးကို အလုပ်လုပ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ အမူအရာ သုံးပါးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။

ပထမဦးဆုံးလုပ်ရမယ့်အမူအရာက စိတ်အမူအရာပဲ။ ဥပမာနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ငွေရေးကြေးရေး အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ။ ဒါပေမဲ့ သူအင်မတန်ကြီးမားတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်နဲ့ နေချင်တယ်။ အဲဒါကို သိဒ္ဓိနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ။ သိဒ္ဓိတန်ခိုးနဲ့ သိဒ္ဓိကျင့်စဉ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ။ တိုက်အိမ်ကြီးနဲ့ နေချင် တယ်။ အဲ.....ပထမဦးဆုံး သူ့အမူအရာ

ရာဟာ ဘာလဲဆိုရင် စိတ်အမူအရာ.....။

ဘယ်လိုတိုက်အိမ်ကြီးမျိုးနဲ့ နေမယ်၊ ဘယ်လောက်ကျယ်တဲ့ တိုက်အိမ်ကြီး၊ ဘယ် လောက်တန်တဲ့ တိုက်အိမ်ကြီး၊ ဘယ်လောက်လှတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီး၊ အဲဒါကို စိတ်နဲ့ ဖန်ဆင်းရမယ်။ စိတ်နဲ့ အာရုံပြုရမယ်။ အာရုံပြုတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ခဏပန်းမရဘူး။ စားခြင်း၊ သွားခြင်း၊ လာခြင်း တွေထဲမှာ ပါ အဲဒီအာရုံ မပြတ်ဖြစ်နေရမယ်။ အဲဒါကို ကျင့်စဉ်တစ်ခုလို ပြောမယ်ဆိုရင် စိတ်အာရုံမှာ အပြည့်အဝနေခြင်းလို့ ခေါ်တယ်။ အပြည့်အဝနေခြင်း.....။

တိုက်ကြီးနဲ့ နေမယ်။ ဘယ်လိုတိုက်ကြီးနဲ့ နေမယ်။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ တိုက်ကြီးနဲ့ နေ မယ်။ စိတ်အာရုံ ဖန်ဆင်းထားတယ်။

နောက် နှုတ်အာရုံ၊ နှုတ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာဆိုတာ စကားပဲ။ ပါးစပ်ကနေထွက် လာပြီး အသံထွက်ပြောရမယ်။ တိုးတိုးညင်ညင်ကလေး၊ အကျယ်ကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ တိုးတိုး ပြောမှ စိတ်ကကြားရတယ်။

"ငါ တိုက်နဲ့ နေမယ်၊ ဘယ်လောက်လှတဲ့ တိုက်ကြီးနဲ့ နေမယ်၊ ဘယ်တော့နေရမှာ လဲ၊ မနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတိုက်ဟာ ငါပိုင်ကိုပိုင်ရမယ် ၊ ရကိုရမယ်....." လို့ စကားနဲ့ စေ့ဆော်ရ မယ်။ အဲဒါ နှုတ်အမူအရာနဲ့ အပြည့်အဝနေထိုင်ခြင်းပဲ။

ကိုယ်အမူအရာကိုဆိုတော့ အပြင်ပန်းအနေနဲ့ တော့ အဲဒီတိုက်အိမ်ကြီး ရရာရကြောင်း စီးပွားရှာရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိဒ္ဓိကျင့်စဉ်မှာ ဒီလိုရှာစရာမလိုဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်ပြီး တော့ စိတ်ကလည်း ကိုယ်လိုချင်တဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးကို အာရုံပြုထားမယ်။ နှုတ်ကလည်း အဲဒီတိုက် အိမ်ကြီး ရရာရကြောင်းတွေ၊ အတည်ပြုတဲ့ စကား

တွေ၊ ပြဋ္ဌာန်းတဲ့ စကားတွေ ကိုယ်ကြိုက်သလို စီမံပါ။ ပြောရမှာ ။ ကိုယ် ကာယ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေပေမယ့် ဘယ်ဘက်လက်ဖြစ်စေ၊ ညာဘက် လက်ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြစ်စေ မြှောက်ရမ်းပြီး.... ...၊ မြှောက်ရမ်းတယ်ဆိုတာ အရမ်းကာရာ လှုပ်ရမ်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ အင်မတန် စကားအပြောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်မှာ စကားပြောတဲ့ အခါ ကိုယ်အမူအရာနဲ့ တစ်ခါတည်း လက်တွေ၊ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေ ပါပြီး ပြောနေသလိုပဲ။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လက်တွေမြှောက်လိုက်၊ တစ်ခါတည်း ဟန်နဲ့ ပန်နဲ့ လှုပ်ရမ်းပြီးတော့.....ဒါ ကာယကံမှုနဲ့ နေခြင်းပါပဲ။

တိုက်အိမ်ကြီးကို ငါ မုချရမယ်။ မရဘဲ မနေဘူး။ ဒီအိမ်ကြီးကို ငါပိုင်ရမယ်။ ကိုယ်ပြော ချင်တဲ့ စကားတွေ စီမံထားပါ။ ဒါကို စိတ်ပညာစာအုပ်တွေလို ဘယ်လိုပြောပါ၊ ဘယ်အတိုင်းပြောပါ။ ဒီလို ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ထင်သလို ပြောခွင့်ရှိပါတယ်။ အဲဒါ အခု ဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတော့ အာရုံထဲကနေပြီးတော့ ဝေဒနာထအောင်လုပ်နေတာ။

ဝေဒနာထ လာပြီးတဲ့ အခါမှာ ဘာလုပ်ရမလဲ။ မနောကံမှု၌ အပြည့်အဝနေတာ။ မနောကံ မှုဆိုတာ စိတ်အမူအရာမှာ အပြည့်အဝနေတာ။ စကားတွေပေါ်ထလာတာ။ အဲဒီတိုက်အိမ်ကြီးနဲ့ နေချင်တဲ့ စကားတွေ ပေါ်ထလာတာ။ အဲဒါလည်း ဘာလဲဆို စိတ်အမူအရာနဲ့ အပြည့်အဝနေတာ။ ဝစီကံမှု၌ နေတာ။ ကာယကံမှုကလည်း ဘာလဲ၊ လက်တွေမြှောက်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ရရာရ ကြောင်း အားနဲ့ မာန်နဲ့ တစ်ယောက်တည်းပြောနေတာ။ ဘေးကကြည့်ရင်တော့ အရူးကြီး တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်မြောက်ခင်မှာ အရူးပဲ။ ဖြစ်မြောက်သွားတော့ ထူးတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ကာယကံမှု၌ နေတာ.....။

ကာယကံမူမှာ လည်း နေရမယ်။ အခုနကလို ကံသုံးပါးပြည့်စုံအောင် စိတ်နဲ့ လည်း ကြံမယ်၊ စကားနဲ့ လည်း ပြောမယ်၊ လက်တွေကလည်း မြှောက် ယမ်းပြီးတော့ တစ်ခါတည်း စိတ်ပါလက်ပါ ဝေဒနာကို ထအောင်လုပ်ရမယ်။

အဲဒီဝေဒနာရဲ့ နောက်မှာ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ကြိုက်မကြိုက်ဆိုတာ။ ကြိုက်တဲ့ အရာကို လိုချင်တယ်၊ မကြိုက်တဲ့ အရာကို မောင်းထုတ်လိုတယ်။ အဲဒီ လိုချင်တာရယ်၊ မောင်းထုတ်လိုတာ ရယ် နှစ်ခုဟာ ဆန္ဒလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို ဆေးဖော်မယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို ဆေးဖော်နေတာပဲ။ အဲဒီ တော့ ဆန္ဒကို ဆေးဖော်လို့ ရှိရင် ဆန္ဒဟာ တကယ်အဖိုးတန်တဲ့ သိဒ္ဓိဆေးကြီးဖြစ်သွားမှာ ပါပဲ။ အဲဒီ တော့ ဆန္ဒကို ဆေးဖော်မယ်။ အဲဒီလိုဆေးကြီးဖြစ်သွားဖို့ က သူက ဘယ်ကအရင်းခံလဲဆိုတော့ စောစောကပြောတဲ့ ဝေဒနာက အရင်းခံတာ။ အခုပြမယ့် တန်ခိုးသိဒ္ဓိဆိုတာ အခြေခံ ဘယ်ကမွေးဖွား လာတာလဲဆိုတော့ ဝေဒနာက မွေးဖွားလာတာ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ စိတ်တန်ခိုးတို့၊ သိဒ္ဓိတန်ခိုးတို့ ပြောလို့လည်း ရပါတယ်။ တကယ် မလိမ်မညာဘဲ ပြောမယ်ဆိုရင် ရမယ့်တန်ခိုးဟာ ဝေဒနာ တန်ခိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဝေဒနာတန်ခိုး.....အဲဒီဝေဒနာနောက်နားမှာ ကပ်ပြီးတော့ ကြိုက်မကြိုက်၊ မောင်းထုတ်လိုတယ်၊ ရယူလိုတယ်။ အဲဒါ ဆန္ဒ.....။

အဲဒီဆန္ဒဓာတ်ကို ဖော်စပ်တာ။ ဆန္ဒဓာတ်ဆေးကြီးပေါ့။ ဘယ်သူဖော်ရမှာ လဲဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ဖော်ရမှာ ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာဖော်ရမှာ လဲလို့ ဆိုတော့ တစ်ခါထိုင်မှ ဆယ်မိနစ်ထက် မပိုရဘူး။ ငါးမိနစ်ထက်လည်း မနည်းရဘူး။ ဟာ.....ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ကို ဆယ်မိနစ်နဲ့ မရပါဘူး။ တစ်နာရီလုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆိုပြီး ကောင်းမလားဆိုပြီး ပိုမလုပ်ပါနဲ့ ။ ဒါ အထူးမေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်.....တပည့်အပေါင်း

တို့ ။ သူ့ထက်အလုပ်တွေဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မှားခဲ့ပြီ၊ အားနဲ့ လုပ်
တဲ့ အလုပ်တွေဟာ မှားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီတော့ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ လုပ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကို ပျင်းရိလို့ တော့မရဘူး။ အဲဒီလုပ်နေတဲ့ အလုပ်
ကို ပျော်မွေ့ဖို့ ပဲ စဉ်းစား ပါ။ ပျင်းတာနဲ့ ပျော်တာဟာ အခြားအရာ မဟု
တ်ဘူး နော်။ ခံယူမှုပေါ်မှာ ပါ။ ဒါကြီးက ပျင်းစရာ ကောင်းလိုက်တာလို့
ခံယူစရာအကြောင်းပေါ်လာရင် ပျင်းသွားတာ။ ပျင်းစရာမကောင်းဘူး။
ဒါကြီးက မွေ့လျော်စရာကောင်းတယ်လို့ ခံယူလိုက်ရင် မွေ့လျော်သွား
တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိထားဖို့ က ဒါဟာ လောကီစိတ်ပညာကျင့်စဉ်တစ်ခုပဲ။
ဘာသာရေးကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ဒီအလုပ်ကို စိတ်အလုပ်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ အမှု
အရာသုံးမျိုးမှာ အပြည့်အဝနေပြီးတော့ ဆန္ဒဓာတ်ဆေးကြီး၊ ဒါမှ မဟု
တ် ဝေဒနာတန်ခိုးကိုရှာမယ်ဆိုရင် အဲဒီ လုပ်ငန်းကို ပျော်မွေ့နေဖို့ မိမိစိ
တ်နှလုံးမှာ ခံယူထားပါ။ ခံယူမှုပဲ၊ ကွန်ဆက်နဲ့ ပဲ ပတ်သက်တယ်။ တက
ယ်ပျင်းတာ ပျော်တာဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အဲလိုလုပ်ရင်းနဲ့ ဒါဟာရမှာ ၊ သိ
ပ်မကြာသောကာလမှာ ရမှာ ။ ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်အတွင်းမှာ ရမှာ
၊ ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်အတွင်းမှာ ရမှာ စသည် ဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းရမှာ ပေါ့။ တ
ကယ်ပြောမယ်ဆိုရင်၊ အတိအကျပြောမယ်ဆိုရင် ဟောဒီဥစ္စာ၊ အဲဒီလုပ်
နည်း ဟာ တစ်လအတွင်းမှာ သိဒ္ဓါနိုးပါတယ်။ ဆန္ဒဓာတ်တွေ၊ ဆန္ဒဓာတ်
ဆေးတွေ တန်ခိုးပြပါတယ်။

အဲဒီတော့ တစ်လလောက် လုပ်စမ်းကြည့်မယ်ဆိုရင်
ထူးခြားသွားပါပြီ။ အဲဒီတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလေး ပြောမယ်ဆိုရင် ရ
က်ကိုးဆယ်ဆိုရင် သူဟာ မလွဲမသွေဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါ တယ်။ တန်းလ
ည်း သိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာတွေမျှော်လင့်ထားရမလဲဆို အခုလိုငါလု

ပ်လိုက်တာ ဟာ တကယ့်ကိုတိုက်အိမ်ကြီးနဲ့ နေရမှာ ပါလား။ ဘာမှ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါလေးလုပ်တာနဲ့ တိုက် အိမ်ကြီးနဲ့ နေရမှာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ မတွေးနဲ့ ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အရာ မရှိဘူး။ အကျအန နည်းစနစ် နဲ့ လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါနမူနာ တိုက်အိမ်ကြီးပြောတာပါ။ တိုက်အိမ်ကြီးထက်ကြီးတာလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ တိုက်အိမ်ကြီးထက် မွန်မြတ်တာတွေလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ မြင်လွယ်ထင်လွယ်အောင် တိုက်အိမ်ကြီးနဲ့ နေရမှာ ပဲလို့ ပြောတဲ့ အခါ တိုက်အိမ်ကြီးနဲ့ နေနေတဲ့ သူဟာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ ဒါဟာ နမူနာပြောပြတာ။

အဲဒီတော့ မျှော်လင့်ချက်ထားရမယ်။ တကယ်ရမှာ ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာကို ဒီနည်းစနစ် နဲ့ လုပ်ရင် ဒီဝေဒနာတန်ခိုးဟာ ကျိန်းသေရမှာ ။ ဝေဒနာတန်ခိုးဆိုတာ သိဒ္ဓိတန်ခိုးပဲ။ ကျိန်းသေရမှာ ဆိုတာ မျှော်လင့်ရမယ်။ အဲဒီတော့ မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို(Hope) ဟု ပဲပေါ့။ မျှော်လင့်ခြင်းဟာ ဘယ်သူ့ကိုခိုင်းသလဲဆိုရင် ဝီရိယကိုခိုင်းတယ် ။ ဝီရိယဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး ။ မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ တပည့်ကျေးကျွန်မျှသာဖြစ်တယ်။ ဒီလူ ဝီရိယကောင်း လိုက်တာဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိလို့ ပေါ့။ ဒီလူပျင်းလိုက်တာ ဝီရိယမကောင်းဘူးဆို သူ့ဘဝမှာ မျှော်လင့်ထားတာ မရှိလို့ ပေါ့။ ဒီအလုပ်မှာ အသက်ဟာမျှော်လင့်ခြင်းပါပဲ။ ဒီအလုပ်ရဲ့ အသက်ဟာ မျှော်လင့်ခြင်းပဲ။ ပျင်းတာ၊ ဝီရိယကောင်းတာ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ အခြေခံပေါ်မှာ ပဲ။ ဝီရိယဟာ မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ ကျေးကျွန်။ မျှော်လင့်ခြင်းဟာ ဝီရိယရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီမှာ အထူးတိုက်တွန်းလိုတာကတော့ ကျွန်ုပ်အကျိုးကိုလိုလားတဲ့ ဆရာအနေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့ မျှော်လင့်ခြင်းဟာ တန်ခိုးသိဒ္ဓိရဲ့ သော့ချက်ဖြစ်ပါတယ်။ တန်ခိုးသိဒ္ဓိရဲ့

တည် နေရာဟာ ဝေဒနာဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောရင်း တန်ခိုးသိဒ္ဓိတည်နေ
ရာ အခန်းကဏ္ဍကို ခဏရပ်ကြရ အောင်.....။
